PERSMAP

Private View

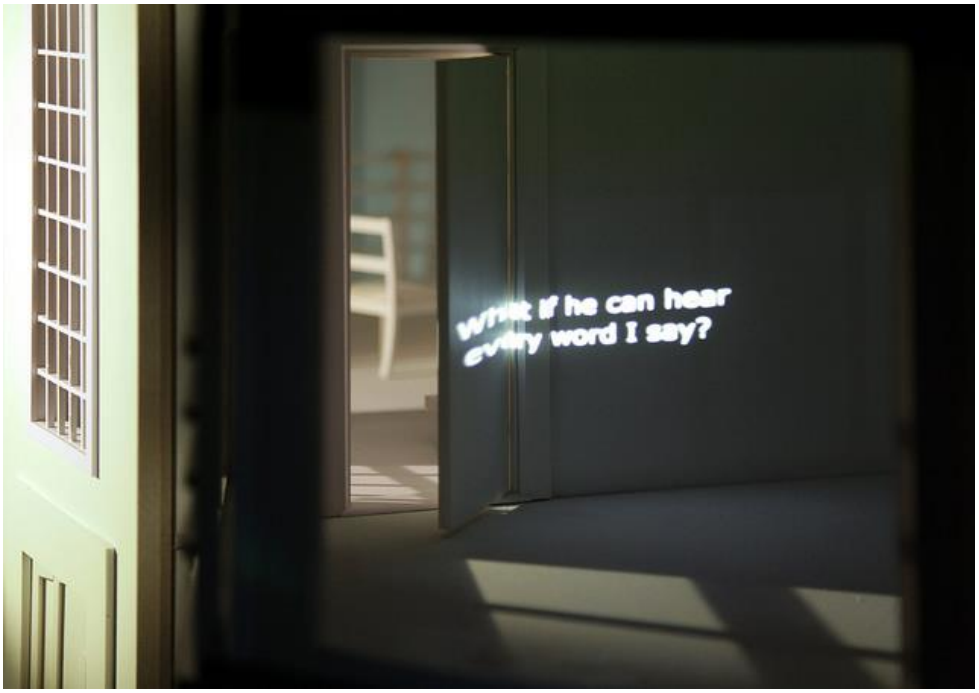

© 33 ⅓ Collective

Annelies Van Parys | 33 ⅓ Collective
Jen Hadfield | Gaea Schoeters
Tom Creed
Asko|Schönberg Ensemble | Neue Vocalsolisten Stuttgart

Een productie van Muziektheater Transparant in coproductie met 33 ⅓ Collective, Asko|Schönberg, Operadagen Rotterdam, Concertgebouw Brugge, Deutsche Oper Berlin, National Opera Bergen en Les Théâtres de la Ville de Luxembourg.
Met de steun van Productiefonds Oost Nederland en BesteBuren.

Synopsis

Componiste Annelies Van Parys had voor haar eerste opera twee thema's voor ogen: voyeurisme en sociale isolatie. *Private View* speelt zich af binnen de besloten wereld van een flatgebouw; de bewoners hebben zich volledig teruggeplooid op zichzelf, en kennen hun buren nauwelijks. Ook de personages in het scenario van Gaea Schoeters en het speelse, dubbelzinnige libretto van Jen Hadfield zijn gereduceerd tot archetypes, metaforen voor intermenselijke relatiepatronen, die enkel uitgetekend zijn via hun handelen of niet-handelen. De zangers van Die Neue Vocalsolisten zijn in de regie van Tom Creed niet langer klassieke protagonisten; ze worden door het Collectief 33 1/3 'geneutraliseerd' tot 'operatoren', een doelbewuste ingreep. Met found footage uit oude films stuwt het video-collectief het verhaal op ambigue wijze voort; niets is eenduidig waar of onwaar, alles blijft voor interpretatie vatbaar.

Credits

Compositie: Annelies Van Parys

Video en decorconcept : 33 ⅓ Collective

Libretto: Jen Hadfield

Scenario: Gaea Schoeters

Dirigent: Etienne Siebens

Regie: Tom Creed

Lichtontwerp: Peter Quasters

Uitvoerders:

*Asko|Schönberg Ensemble

*Neue Vocalsolisten Stuttgart: Johanna Zimmer, sopraan / Truike van der Poel, mezzo / Martin Nagy, tenor / Guillermo Anzorena, bariton/ Andreas Fischer, bass

Een productie van Muziektheater Transparant in coproductie met 33 ⅓ Collective, Asko|Schönberg, Operadagen Rotterdam, Concertgebouw Brugge, Deutsche Oper Berlin, National Opera Bergen en Les Théâtres de la Ville de Luxembourg.
Met de steun van Productiefonds Oost Nederland en BesteBuren.
Met de compositieopdracht aan Annelies Van Parys door Muziektheater Transparant en Kunsthuis Opera Vlaanderen.
Met de libretto-opdracht door National Opera Bergen.

Private View won de eerste Fedora – Rolf Liebermann prize for opera 2014

Teksten van de makers

Annelies Van Parys – componiste
Na enkele projecten rond oude Grieken, had ik behoefte aan een persoonlijker onderwerp. Thrillers, en dan meteen een van mijn favoriete regisseurs: Alfred Hitchock. Zijn geniaal gevoel voor humor en schitterende timing maken een ideale spanningsboog naar de finale, zonder dat het te verstikkend wordt. Film is immers net als muziek een architectuur in de tijd, maar dan via concrete narratie.

Hitchcocks film 'Rear Window' is zowel thematisch (o.m. Voyeurisme) als setmatig (de hele film is quasi uitsluitend beperkt tot het zicht in en vanuit Jeffs flat) te vertalen naar theater of opera. De keuze was dus snel gemaakt.
Geen strikte opvolging van de film, maar het uitlichten van een aantal actuele en – voor mij – belangrijke thema's (voyeurisme en (sociale) isolatie) in combinatie met thriller suspense en de typische tongue-in-cheek humor die Hitchcock eigen is. Het set design gaf ik in handen van videasten (33 ⅓ Collective) om zeker geen remake van de originele prent te worden.
Librettist Jen Hadfield ontwikkelde daarop een aantal intrigerende personages, die door scenariste Gaea Schoeters hertekend en uitgezet werden als een soort 'naamloze metaforen voor (inter)menselijke (relatie)patronen'.

Het resultaat is een slim thrillerscenario van speelse, gevatte, maar ook poëtische en geraffineerde teksten, dat inspeelt op het spanningsveld tussen waarheid en perceptie, realiteit en verbeelding zowel tussen de personages en de verteller als tussen het publiek en het gebeuren op de scene.

Qua instrumentatie en stemmen beschikte ik over 5 zangers van de Neue Vocalsolisten enerzijds tegenover 9 instrumentalisten anderzijds.
Voor de zangers koos ik 2 dames (sopraan en mezzo) en 3 heren (tenor, bariton, bas)
Gezien het een soort thrilleropera zou worden, wou ik in de instrumenten voor een donkere kleur gaan. Als basis koos ik bijgevolg voor de 3 lage strijkers (altviool, cello, contrabas). Daar bovenop plaatste ik 3 blazers. De trombone en de hoorn, en de saxofoon (tenor / alt / sopraan) die ook klarinet moest kunnen spelen. De 3 instrumenten die ik nog over had, werden percussie, accordeon en elektrische gitaar.

Alle scènes worden gekleurd door de personages, maar daarnaast zijn er ook vaste motieven of sferen die terug opduiken, zoals bijvoorbeeld de "paranoia" sfeer. Bedoeling is om enerzijds de herkenbaarheid van de personages of situatie voor het publiek te ondersteunen en anderzijds te zorgen voor voldoende afwisseling in het coloriet. Want het spelen met timbres is nu eenmaal mijn handelsmerk en dat zal in deze opera allicht niet anders zijn.

Gaea Schoeters – scenariste
Gluren naar de buren, we doen het allemaal wel eens. Maar wie is de ander, en wat weten van hem door naar hem te kijken? Is wat we zien wel altijd waar? Of kleuren we de beelden in met onze eigen (voor)oordelen? En in hoeverre maakt kijken ons medeplichtig aan wat we zien? Wanneer moeten we ingrijpen? Waar eindigt voyeurisme en begint onze maatschappelijke verantwoordelijkheid? En kan gedeelde angst mensen uit hun sociale isolatie halen, of drijft het hen net uit elkaar? Deze vragen staan centraal in *Private View.*

Toen Annelies Van Parys me vroeg het scenario te schrijven voor haar eerste opera, had ze daarbij twee thema's voor ogen: voyeurisme en sociale isolatie. Daarnaast wilde ze trouw blijven aan de geest van Hitchcock, en dus zowel het element suspense als zijn tongue-in-cheek humor behouden. *Private View* moest in de eerste plaats een thriller zijn, die het publiek in de rol van

voyeur dwingt, zodat de toeschouwers genoodzaakt zijn over hun eigen (sociale) verantwoordelijkheid en medeplichtigheid na te denken.

Sociale isolatie
Private View speelt zich af binnen de besloten wereld van een flatgebouw. De personages die er wonen hebben zich volledig teruggeplooid op zichzelf, en kennen hun buren nauwelijks. Librettiste Jen Hadfield ontwikkelde voor deze opera een aantal intrigerende personages. Gaandeweg werd het duidelijk dat het een logische keuze zou zijn, ook binnen de beeldtaal van het Collectief 33 ⅓, om deze te reduceren tot archetypes. De personages, die geen van allen een naam hebben, kennen elkaar enkel 'van ziens'.
Er is het neurotische meisje dat haar flat niet uit durft, maar de dag vult met dwanghandelingen. De eeuwig eenzame verleider, die nooit dichter bij een vrouw komt dan in zijn fantasie. Het extravagante jonge koppel dat zichzelf als libertijnen ziet, maar verstikt raakt door zijn eigen burgerlijkheid. Het ogenschijnlijk perfecte lesbische koppel, van wie niemand zou kunnen vermoeden dat psychologisch partnergeweld hun huwelijk beheerst. En het eenzame oude vrouwtje, dat door niemand wordt opgemerkt, maar zelf alles observeert. De enige die bij iedereen over de vloer komt, en een idee heeft van wat zich werkelijk in de flats afspeelt, is de klusjesman. Maar hem ziet niemand, want hij is niet meer dan een werktuig, dat de flat draaiende houdt. Verder kijkt niemand buiten zijn eigen microkosmos. Alleen de drie studenten, die recent in het flatgebouw zijn ingetrokken, proberen tevergeefs contacten te leggen, maar botsen op een muur van onverschilligheid en achterdocht. De deuren blijven gesloten. Tot er een moord gebeurt, en de paranoia zich verspreidt door het gebouw.
Kan gedeelde angst een bindmiddel zijn? Even lijkt het erop dat de zoektocht naar de dader de isolatie van de bewoners kan doorbreken. De moordenaar is één van hen; als ze hem willen vatten, zullen ze elkaar in de ogen moeten kijken. Zichzelf moeten blootgeven, en delen wat ze weten en gezien hebben. Maar willen ze wel ingrijpen, of verkiezen ze de ogen gesloten te houden voor wat er buiten hun eigen flat gebeurt? Is het niet makkelijker blind te blijven, zolang de dreiging zich niet rechtstreeks tegen hen keert? En wat nadien? Verglijden de personages, eens de dreiging is weggeëbd, opnieuw in hun isolement? Of is er hoop, en slagen ze erin aan het patroon van hun leven te ontsnappen, en opnieuw contact te maken met de wereld en elkaar?

Voyeurisme
Voyeurisme is alomtegenwoordig; via de sociale media, waarop we onszelf vrijwillig blootgeven, begluren we onze naasten meer dan ooit. Maar hoewel we veel kijken, zien we weinig. In de analoge wereld van de flat komt dit gegeven nog duidelijker tot uiting. Want een voyeur ziet alleen de oppervlakte; zijn blik blijft beperkt tot wat zichtbaar is. Hij of zij heeft geen inkijk in de gedachten van diegenen naar wie hij vanop afstand kijkt, en kan wat hij ziet niet duiden, maar enkel raden naar de betekenis ervan. De blinde vlekken vult hij in met zijn eigen verbeelding. Vaak verkeerd, zo blijkt.

Is er wel een moord gepleegd? En door wie? Iedereen gedraagt zich verdacht, maar hebben we niet allemaal iets te verbergen? In het begin van de opera ligt het spanningsveld tussen waarheid en perceptie, realiteit en verbeelding nog volledig open, zowel voor de personages als voor de toeschouwers. Gaandeweg worden foute interpretaties bijgesteld; bewijs wordt aangevuld met nieuwe informatie, personages spreken elkaar tegen, verdenkingen blijken onterecht te zijn. Lange tijd probeert iedereen blind te blijven voor wat overduidelijk is, en zo zijn verantwoordelijkheid te ontlopen. Alleen de verteller stelt, als een soort collectief geweten, telkens weer alle zekerheden in vraag. Want moet wie toekijkt ook niet ingrijpen?

Niet alleen de personages maken zich schuldig aan gratuit gegluur; net zoals Hitchcock van zijn publiek medevoyeurs maakte in *Rear Window*, maakt Van Parys voyeurs van het operapubliek. De toeschouwers worden über-gluurder, en dus medeplichtig. Want ook zij zijn zwijgende getuigen die —beter dan de personages— weten wat er gebeurd is. Door die bevoorrechte inkijk

worden de toeschouwers geconfronteerd met hun eigen rol als voyeur en gedwongen na te denken over hun manier van kijken en de verantwoordelijkheid die kijken meebrengt. Al kunnen ze, tot het eind, als excuus aanvoeren dat ze niet zeker weten wat ze gezien hebben. Want wat we zien is alleen maar waar voor zover we (willen) geloven dat het echt gebeurd is. Of net niet.

Wie kijkt, wordt ook bekeken. Al te vaak vergeet de voyeur dat het onderwerp van zijn blik terugkijkt. Dus als de moordenaar de getuigen begint op te ruimen, keert de dreiging zich rechtstreeks tegen de voyeur *par excellence:* het publiek.

Tom Creed – regisseur
Private View casts the spectator in the role of a voyeur, like the characters played by James Stewart and Grace Kelly in Hitchcock's film Rear Window. Can we believe what we see, or is our imagination playing tricks on us? The opera presents a cast of characters, living next to each other in an apartment block, but so disconnected that they could be miles apart. Two strangers living isolated lives begin to discover one another. A woman tries to break out of a possessive and destructive relationship. The spectacle of a dazzling gothic couple masks a surprisingly banal daily routine. A group of medical students become amateur detectives and try to solve a murder that may (or may not) have happened. There is a cry in the night, and the old woman who watches from her window disappears. Has a murder really occurred? Or are we the real victims, of our own overactive imaginations?

Five singers embody the entire cast of characters in the apartment building, with the support of the video design by 33 ⅓ Collective. The combination of bodies, voices and visual details magnified and multiplied on screen tries to find a new way of depicting character, of presenting the full breath of humanity and the complications and contradictions of life. The video design discovers a cast of characters in films from the early days of Hollywood, now in the public domain. This film footage is edited, distorted, looped and magnified to create a dizzying sense of suspense and suspicion. Can we really believe our eyes?

Hitchcock confronted his audience with a micro-world: a plot, a storyline with a frequently unpredictable ending and message. Do we know how we and the world will end up? Do we gaze like voyeurs into a reflecting mirror-image?

33 ⅓ Collective – video collectief
Private View (geïnspireerd op Hitchcock's Rear Window) is een beeldend vormgegeven muzikale thriller waarin een moord wordt gepleegd, waarvan de toedracht zich in 3 actes ontvouwt. Toen Guy Coolen (artistiek directeur van Muziektheater Transparant) ons vroeg of wij aan deze productie (die toen nog geen titel had) mee wilden meewerken waren we blij verrast. Vooral het idee dat Private View nadrukkelijk niet is geënt op het klassieke muziektheater sjabloon, waar zangers (protagonisten) zingend en acterend een verhaal vertellen, trok ons aan. Immers, deze 'afwijking van de norm' past precies in ons straatje: via projecties een verhaal zodanig beeldend vertellen dat het publiek niet alleen gefascineerd raakt maar ook op het verkeerde wordt gezet. Bij Private View worden die beelden niet alleen op meerdere schermen geprojecteerd maar ook op de zangers van de Neue Vocalsolisten Stuttgart, die in deze ongebruikelijke opzet dus ook als mobiele projectieschermen.

Biografieën

Annelies Van Parys (°1975) studeerde compositie aan de Universiteit van Gent, departement Koninklijk Conservatorium bij Luc Brewaeys. Haar werk werd meermaals bekroond. In 2011 kreeg ze de prestigieuze titel van Laureaat van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten. Sinds 2014 is ze eveneens lid van deze Academie. Annelies' werk werd uitgevoerd door alle grote Belgische ensembles (Ictus, Nadar, Spectra, Oxalys, enz.), door vele buitenlandse ensembles (waaronder SMCQ Montreal, Cantus Zagreb, NYNME New York enRecherche Freiburg) en door de meeste Belgische orkesten. Haar muziek werd gedirigeerd door ondermeer Otto Tausk, Sian Edwards, James Wood en Arturo Tamayo. Haar *Tweede Symfonie* stond op het programma bij het openingsconcert van de ISCM World Music Days 2012. Momenteel schrijft ze nieuw werk voor het Belgisch Nationaal Orkest en de Koninklijke Vlaamse Filharmonie. Sinds 2007 is ze componist in residentie bij Muziektheater Transparant. De productie *Ruhe* (met Collegium Vocale Gent) werd wereldwijd meer dan 100 keer opgevoerd. Transparant stond ook in voor de productie van Annelies' *Index of Memories* (VocaalLAB Nederland), *An Oresteia* (Asko|Schoenberg) en haar kamermuziekarrangement van Debussy's *Pelléas et Mélisande* (Oxalys), dat in de pers werd omschreven als 'een wonder'. Nu werkt zij bij hen aan een opera die zal worden uitgevoerd door de Neue Vocalsolisten Stuttgart en wordt gecoproduceerd door ondermeer de Vlaamse Opera, de Deutsche Oper Berlin, Bergen Nasjonale Opera (Noorwegen) en Asko|Schoenberg.
Annelies wordt steeds vaker uitgenodigd, wordt wereldwijd uitgevoerd op de grote festivals en podia en ze treedt regelmatig aan als jurylid voor internationale compositiewedstrijden.
Annelies Van Parys geeft les aan de Universtiteit van Brussel, departement Conservatorium en is 'Ere-ambassadeur' voor het Conservatorium van Gent. Voor een uitgebreider biografie, raadpleeg: www.anneliesvanparys.com

Jen Hadfield (°1978) groeide op in het noorden van Engeland en woont in Shetland. Ze geeft les en brengt haar poëzie wereldwijd op de planken. Begin 2013 bezocht ze Koerdistan in het raam van *Reel Iraq*, een project van de British Council en Firefly International aangaande culturele uitwisseling en poëzievertaling. In maart 2014 was ze in Nieuw-Zeeland in het raam van het project *Commonwealth Poets United* van de Scottish Poetry Library. Haar werk werd herhaaldelijk bekroond, o.m. met een Eric Gregory Award in 2003 en de Edwin Morgan Poetry Competition voor het gedicht *The Kids* in 2012. Van haar eerste twee poëziebundels, *Almanacs* (2005, Bloodaxe Books) en *Nigh-No-Place* (2008, Bloodaxe Books), werd het laatste in 2008 bekroond met de T.S. Eliot Prize, waarmee ze jongste dichter ooit was die de prijs won. *Byssus*, haar derde en recentste bundel, kwam in februari 2014 uit bij Picador. Nieuwsgierig als ze is naar de dramatische en poëtische mogelijkheden van alledaags taalgebruik vindt ze het spannend om voor het eerst mee te werken aan een muziektheaterproject.

Gaea Schoeters (°1976) is auteur, scenarist en journalist. Opvallend in haar werk is het samengaan van taal, beeld en muziek. In haar recente roman *De kunst van het vallen* (De Bezige Bij Antwerpen, 2014) speelt muziek een centrale rol. Ook de thriller *Diggers*, waarmee ze in 2012 de longlist van de Gouden Strop haalde, kreeg een stevige soundtrack mee. Als dialogist, storyliner en editor schreef ze mee aan verschillende drama- en crimireeksen voor televisie. Eerder bekwaamde ze zich al in audiovisuele vertellingen en beeldtaal als regisseur van diverse reality-programma's, een ervaring die haar ook een unieke blik op de brede staalkaart van mensen & hun gedragingen bood. Daarnaast werkt ze als freelance-journalist voor De Standaard, waar ze zich toelegt op letteren & cultuur.

Tom Creed (°1980) is een toneel- en operaregisseur met standplaats Dublin. Hij werkte mee aan diverse operaproducties van de Royal Irish Academy of Music, waaronder *Suor Angelica*, *Mavra* en *Renard*. Op dit ogenblik bereid hij nieuwe operaprojecten voor met Donnacha Dennehy en Alarm Will Sound in New York en St. Louis, en met Jürgen Simpson en het Turning Point

Ensemble in Vancouver. Hij is verbonden aan de Opera Theatre Company in Dublin, was in 2011 assistent directeur van de Welsh National Opera en ontving een Jerwood Opera Writing-beurs van Aldeburgh Music. Zijn uitgebreide theaterwerk in de voorbije tien jaar omvat producties voor heel wat Ierse gezelschappen, zalen en festivals, met voorstellingen in Ierland, het Verenigd Koninkrijk, Europa en de Verenigde Staten. In 2007 werd hij genomineerd als beste regisseur voor de Irish Times Theatre Awards. Zijn productie van Samuel Becketts *Watt* met de gevierde Ierse acteur Barry McGovern was te zien tijdens het Dublin Theatre Festival, het Galway Arts Festival, het Edinburgh International Festival, het Perth International Festival, in het Barbican Centre in Londen en het Public Theatre in New York, en toerde ook door de VS. Van 2011 tot 2013 was hij festivaldirecteur van het Cork Midsummer Festival, een van de belangrijkste Ierse festivals voor hedendaagse kunst. In 2012 werd hij genomineerd voor een Irish Times Irish Theatre Award 'vanwege het originele en dynamische gebruik van de lokale ruimte tijdens het Cork Midsummer Festival'.

Etienne Siebens (°1957) studeerde orkestdirectie bij Lucas Vis , Hiroyuki Iwaki en Jorma Panula. Al snel werd hij uitgenodigd voor gastdirecties in binnen- buitenland, zodat de pers hem omschreef als 'de coming man in het dirigentarme België…'. Van 1992 tot 2008 was Siebens dirigent en artistiek leider van het door hem opgerichte Prometheus Ensemble. Als vaste dirigent van het Symfonieorkest Vlaanderen, wist Siebens met eigen accenten en gedurfde interpretaties op de uitvoeringen een zeer persoonlijk stempel te drukken. De afgelopen seizoenen dirigeerde hij o.a. MusikFabrik, Klangforum Wien, Collegium Vocale Gent, het Rotterdams Philharmonisch Orkest en het Nederlands Kamerkoor. Zijn naam keert regelmatig terug tijdens festivals als het Holland Festival, het Festival van Vlaanderen, Festival Wien Modern, het Montreux-Vevey Festival en Warsaw Autumn. Sinds het seizoen 2012-2013 is Etienne Siebens vaste gastdirigent van het ASKO/Schönberg Ensemble.

33 ⅓ Collective is een in Zwolle gevestigd kunstenaarsplatform. Het werd opgericht in 2008 door Jules van Hulst, Douwe Dijkstra en Coen Huisman, die elkaar leerden kennen tijdens hun studie aan de kunstacademie. Daar ontwikkelden zij onder meer de videoprojecties voor de muziektheater-bewerking van The Falls, een vroege film van Peter Greenaway, die het project zelf begeleidde. Na hun studie volgde Bidden Met De Pet Op en Onderbelicht, waarin zij een sterk tot de verbeelding sprekende, illusionaire, vaak ook groteske werkelijkheid op een onconventionele manier op onalledaagse objecten en ready mades projecteerden – sindsdien hun tegendraadse handelsmerk. Met de succesvolle première van Blauwbaard, een video-opera die tijdens het Kameropera Festival Zwolle 2011 in première ging, oogstte het Collectief niet alleen veel lof bij vakgenoten maar ook bij buitenlandse programmeurs. Na een serie uitvoeringen bij de Opera Dagen Rotterdam 2012 stond Blauwbaard op de programma's van festivals in Glasgow en New York. Dat de originele manier van werken van Collectief ook daarna niet onopgemerkt is gebleven, blijkt uit de ontvangst van de projecten die in de periode 2012-2014 werden geïnitieerd en/of mede-ontwikkeld en bij festivals als festival Into the Wide Open, het Oerol Festival werden uitgevoerd. Op dit moment werkt het Collectief aan No More Masterpieces, een concert-video, in samenwerking met het Ensemble intercontemporain, op muziek van Wolfgang Rihm.

Asko|Schönberg is een toonaangevend Nederlands ensemble dat in verschillende bezettingen muziek uit de twintigste en eenentwintigste eeuw uitvoert. Naast muziek van grote, gevestigde namen als Mauricio Kagel, György Kurtág en Karlheinz Stockhausen horen daar ook creaties van jongere componisten als Michel van der Aa, Jörg Widmann en Robert Zuidam, en van de jongste generatie, van wier muziek de inkt nog nat is, bij. Asko|Schönberg treedt als 'ensemble in residence' op in het Muziekgebouw aan 't IJ in Amsterdam en speelde daarnaast al in een keur aan concertzalen in binnen- en buitenland, maar ook op festivals in onder meer Keulen, Krakau en Parijs en in coproducties met het Nationale Toneel, de Veenfabriek en Muziektheater Transparant. Tot slot staat Asko|Schönberg ook voor educatie met projecten voor zevenjarigen,

middelbare scholieren en masterstudenten die zich willen bekwamen in het uitvoeren van eigentijds repertoire.

De **Neue Vocalsolisten Stuttgart** werd in 1984 opgericht als een ensemble dat zich specialiseert in uitvoeringen van hedendaagse vocale muziek, toen nog onder het artistieke leiderschap van Musik der Jahrhunderte. Sinds 2000 is het vocale kamermuziekensemble artistiek onafhankelijk. Elk van de zeven leden, allen concert- en operasolisten met een gezamenlijk bereik van coloraturasopraan over contratenor tot 'basso profundo', zet zijn of haar eigen bijzondere artistieke creativiteit in bij het werk rond kamermuziek en de samenwerkingen met componisten en andere uitvoerders. Afhankelijk van de muzikale vereisten wordt het basisteam bijgestaan door uitvoerders uit een netwerk van gespecialiseerde zangers. De belangrijkste bezigheid van het ensemble is onderzoek: nieuwe klanken ontdekken, nieuwe vocale technieken en nieuwe vormen van articulatie. Daarbij wordt veel nadruk gelegd op de dialoog met de componist. Het ensemble creëert jaarlijks om en bij de twintig nieuwe werken. Centraal in het artistieke concept staan muziektheater en interdisciplinair werk met elektronica, video, visuele kunst en literatuur, maar ook de juxtapositie van contrasterende elementen uit de oude en hedendaagse muziek.

Muziektheater Transparant vertrekt als productiehuis vanuit een artistieke en maatschappelijke actualiteit, waarin ze in een intensieve dialoog treedt met kunstenaars uit verschillende disciplines. Als doelstelling wil het gezelschap op internationaal niveau muziektheater in al zijn diversiteit creëren, vernieuwen en presenteren.
Het vocale neemt in elk nieuw project een centrale plaats in. Bovendien wordt ernaar gestreefd oude en nieuwe muziek op een originele en eigenwijze manier met elkaar te verbinden. Muziektheater Transparant heeft een hart voor hedendaagse muzikanten en diens verdere ontwikkeling en ondersteunt ze dan ook vanaf het prille begin en tijdens een langer parcours.
Vanuit een internationaal perspectief vormen reisvoorstellingen en samenwerking met internationale structuren een belangrijk deel van de werking. Zo was het gezelschap eerder te gast bij de Salzburger Festspiele, het KunstenfestivaldesArts, diverse Cultuursteden van Europa, Edinburgh International Festival, Holland Festival. Muziektheater Transparant is een veelgevraagde partner bij belangrijke organisatoren zoals Flagey (Brussel), Concertgebouw Brugge, deSingel (Antwerpen), De Vlaamse Opera (Antwerpen en Gent), OPERA XXI (tweejaarlijks festival voor hedendaags muziektheater), De Munt Brussel, Muziekcentrum De Bijloke Gent, Parktheater Eindhoven, Grand Théâtre Luxembourg en Bergen National Opera. De verscheidenheid aan voorstellingen, artiesten en productiemethodes geeft Muziektheater Transparant een uniek, nationaal en internationaal karakter.
www.transparant.be

Rolf Liebermann Prize for Opera 2014

Private View ontving de eerste FEDORA - Rolf Liebermann Prize for Opera 2014.

De Fedora Prize is een aanmoedigingsprijs van Opera Europa. Deze organisatie is een samenwerkingsverband van de meeste Europese Operahuizen en festivals.
De prijs werd in het leven geroepen om (co-)producties van internationale artistieke teams bestaande uit jonge makers uit verschillende disciplines te steunen bij de creatie van nieuwe vormen van opera. De jury bestaat uit een internationaal gerenommeerd gezelschap van operakenners.

Speellijst

02.07.2015
BOEDAPEST
Armel Opera Festival

05.07.2015
PILSEN
Culturele hoofdstad Pilsen 2015

10.09.2015
ZWOLLE
Stadsfestival Zwolle

29-30-31.10.2015
BERLIJN
Deutsche Oper Berlin

05.11.2015
'S-HERTOGENBOSCH
Theater aan de Parade

14.11.2015
BRUGGE
Concertgebouw Brugge

27.11.2015
LUXEMBURG
Grand Théâtre

29.04.2016
AMSTERDAM
Muziekgebouw aan 't IJ

Perscontact
Séverine Windels
[t] + 32 (0)3 225 17 02
[m] +32 (0)477 84 84 27
[e] severine@transparant.be